

TRĂM NĂM TÌNH CŨ LÀ KHÔNG HẬN

(Nhật Ký TTBG) (Bài 22)

*Ôi ! Lòng ta sao buồn khôn nguôi
Niềm u uất trôi theo tháng ngày buông xuôi
Há vì cơm áo chẳng no lành
Há vì đời không ai mắt xanh ?...*
(Thơ Vũ Hoàng Chương)

***/ Sài Gòn, thứ Sáu 29/10/1971**

Gọi điện thoại cho Phương Thảo thì biết rằng Sơn đã về Nha Trang sáng hôm nay. Tôi cũng chỉ mong vậy, một lúc nào gần gũi gặp nhau là đã đủ!

***/ Sài Gòn, thứ Sáu ngày 5/11/1971**

Thủy, đứa em trai thứ nhì đi du học Belgique kể từ đêm nay. Noel được 8 tháng đột nhiên thấy buồn hẳn đi trong buổi chiều tiễn đưa Cậu Thủy. (Trong nhà, Thủy là người thương nó hơn hết).

***/ Sài Gòn, Chủ nhật ngày 7/11/1971**

Buổi chiều vợ chồng chị Thành lên thăm. Mẹ tỏ ra khó chịu đặc biệt, không cho họ lật tấm chăn đắp để nhìn cho rõ mặt Noel đang ngủ trong nôi.

Tôi thật khổ tâm nhưng đành không dám phản ứng. Một lần Mẹ mĩa mai rằng Sơn và những người thân Sơn ai cũng nghĩ rằng tôi "mê" anh!

Điều này làm tổn thương tôi ghê gớm. (Lúc từ già, chị Thành nói riêng với tôi là Sơn sẽ về Sài Gòn trong tuần tới.)

***/ Sài Gòn, thứ Ba ngày 9/11/1971**

Sơn về thật, bởi vì khi tôi điện thoại cho Phương Thảo thì chính giọng Sơn trả lời bên kia đầu giây. Anh hẹn xuống đón tôi ngày mai.

***/ Sài Gòn, thứ Tư ngày 10/11/1971**

Chúng tôi đi ciné Rex, phim *Borsalino* do Alain Delon và Jean-Paul Belmondo đóng vai chính. Phim không đặc sắc cũng như tình cảm chúng tôi lạt lẽo, tầm thường.

[Sơn về Sài Gòn để học khóa Hướng đạo 10 ngày. Tôi không biết viết gì vào đây bởi vì sao tình cảm chúng tôi ngày càng trở nên hững hờ xa lạ quá? Sự âu yếm nồng nàn bay đâu mất để chỉ còn lại là nhảm chán rỗng tuếch trong những lần gặp gỡ nhau.]

Trong rạp tối chiều nay, Sơn chợt nói:

"Làm cách nào cho anh gặp Noel một lần đi! Anh nhớ nó."

Tôi lắc đầu:

"Sao được? Em đâu thể bế nó ra khỏi nhà một cách tự tiện. Nó đâu phải của riêng em, mà là của bà ngoại và các dì các cậu."

Sơn cười:

"Nội với ngoại! Đều là nhảm! Anh chỉ muốn nhìn nó thôi chứ không muốn gì hết. Với anh, nội hay ngoại ai anh cũng đều không thích."

Tôi cũng cười:

"Nhu vậy anh đâu cần gì gặp Noel."

Sơn không nhận:

"Nhưng nó là con anh, là sản phẩm do anh tạo ra nên anh thương nó."

Tôi nghe thật chua xót trong lòng vì câu nói này. "*Sản phẩm*"! Một thứ sản phẩm bất đắc dĩ!

(*TTBG tự bỏ...*)

***/ Sài Gòn, thứ Năm ngày 11/11/1971**

Dù vậy, buổi sáng hôm nay, lợi dụng lúc Mẹ đưa bà ngoại đi bác sĩ, tôi đã bế Noel lên cho Sơn thăm. Con trai thật đáng yêu, da trắng nuốt, mắt to và buồn rười rượi, khuôn mặt chữ điền thanh tú, tay chân bụ bẫm... Nó ngồi nép thật ngoan vào lòng tôi trên *taxi*. Có lẽ nó cũng biết rằng tôi đang đưa đi chơi xa khỏi nơi chốn quen thuộc của nó.

Sơn tỏ nét mừng rỡ khi ôm Noel vào ngực. Noel là đứa rất khó tính; không bất cứ kẻ lạ nào bế được nó mà không khỏi nghe những tiếng khóc thét lên của nó. Vậy mà trong tay Sơn sáng nay, nó nằm im, hiền lành im lìm như một con thỏ.

Chị Thành nói:

"Đó là do ở sự thiêng liêng của tình cha con mà ra."

Sơn để mặc Noel nắm tóc, kéo tay, miệng anh phát ra những tiếng cười sảng khoái. Tôi cũng vui lây theo niềm vui ấy. Nhưng rồi một lúc nhìn Sơn âu yếm con, tôi buồn bã tự hỏi, mai sau biết có người đàn ông nào khác đem được cho con tôi sự âu yếm chân thành như Sơn đang làm với nó chăng?

***/ Sài Gòn, thứ Bảy 13/11/1971**

Bỏ luôn cuộc trình diễn đêm nay với nhóm Lập & Ân để tìm đến nhà Sơn. Tại đây, tôi gặp đông đủ cả gia đình.

Sau bữa ăn, chuyện tình cảm giữa tôi và Sơn được các chị khơi lại. Sơn nói một câu gì đó (ra vẻ rẻ tiền một chút) đại ý rằng chỉ yêu và nghĩ riêng đến một mình tôi. Mọi người ồ cười, hỏi tôi có tin vậy không? Tôi nghiêm trang đáp:

"Nếu bây giờ có một chàng thanh niên nào bất hạnh nhất trên đời bảo rằng yêu em, có thể em sẽ tin. Chứ còn Sơn, nhiều lần nói yêu em rồi, em thật tiếc không thể tin được."

Tôi biết mình đã tỏ ra quá kiêu ngạo trước mặt các người thân của Sơn, nhưng thật sự cũng *muốn đánh tan trong đầu họ ý nghĩ rằng tôi "mê" và tùy thuộc vào em họ.*

Một lúc khác thoáng nghe chị Trung nói cùng chị Thành về cô Lâm với trọn ý tiếc nuối xót thương, tôi tự thấy xót xa cho mình không ít. Muốn tỏ bày cho họ hay rằng tôi chưa hề có tư tưởng níu kéo Sơn để làm khổ cô Lâm, nhưng kịp dẫn lại lời nói.

Bây giờ cũng không còn là lúc để trình bày bất cứ điều gì với Sơn, huống hồ là với các người thân mà tôi chưa được dành cho nhiều cảm mến. Sơn đã làm tan nát cả cuộc đời tôi mà có ai biết xót thương cho tôi? Trong khi với người đàn bà đang có chồng kia thì họ lại nuối tiếc?

... ..

(Tự ý bỏ ba trang.)

... ..

(Tiếp bài 23)

[]

